

také stanovy pensijního fondu, ježto v § 7 upravují zvlášť předpoklady pro nárok člena na pensi a pak v § 8 zase zvlášť výměru členovy pense. Ani ustanovení § 5 odst. 2 čís. 1 pensijních stanov, na něž poukazuje dovolatel, nebrání tomu, by nabytí nároku na pensi u žalobce jako pomocného zaměstnance, jehož služební poměr byl podle § 135 změněn ve služební poměr zřízence, bylo posuzováno podle § 7 odst. 1 pensijních stanov, neboť v § 5 odst. 2 se upravuje jen pensijní základna, nikoliv nárok na pensi a podmínky jeho vzniku. Dovolatel sice správně vykládá, že platnost ustanovení § 128 vládního nařízení čís. 15/1927 sb. z. a n. pro pomocné zaměstnance, jejichž služební poměr byl podle § 135 změněn ve služební poměr zřízence, byla v § 136 vyloučena proto, že služební poměr těchto zaměstnanců jest nevypověditelný, kdežto v § 128 se předpokládá pro nabytí nároku na pensi výpověď ze služby, avšak odvolací soud právě z tohoto vyloučení platnosti ustanovení § 128 pro uvedené zaměstnance zcela případně dovodil, že se tím dává na jevo, že pro tyto zaměstnance platí o vzniku pensijního nároku jiné předpisy, než pro ostatní pomocné zaměstnance.

Čís. 13896.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Spor advokáta s klientem o zaplacení odměny a výloh nepatří před pracovní soud, jenž projednával původní spor.

Ustanovení § 94, druhý odstavec, j. n. platí jen pro příslušnost soudů řádných, nikoliv i pro příslušnost pracovního soudu.

(Rozh. ze dne 27. října 1934, Rv II 718/34.)

Žalobu o zaplacení palmare 12.000 Kč z pracovního sporu podal advokát na klienta u pracovního soudu, u něhož byl veden původní spor. Procesní soud první stolice uznal dílčím rozsudkem pro uznání žalovaného povinným zaplatiti žalobci 4.000 Kč. Odvolací soud usnesením napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Napadeným rozsudkem jako dílčím rozsudkem pro uznání byl žalovaný povinným uznán zaplatiti žalobci 4.000 Kč do 14 dnů pod exekuci. Proti tomuto rozsudku podává žalovaný odvolání a činí návrh, by pracovní soud byl uznán za nepřislušný a rozsudek pro uznání byl zrušen, pokud se týče změněn v ten smysl, že se žalobcův návrh na vydání rozsudku pro uznání zamítá, pokud se týče, že se žaloba odmítá pro věcnou nepřislušnost též co do uznané částky. Jako odvolací důvody uplatňuje žalovaný kusost řízení, nesprávné právní posouzení a zmatečnost. Jde však jen o odvolací důvody podle § 471 čís. 6 c. ř. s., pokud se týče o § 477 čís. 3 c. ř. s. a proto byla věc v neveřejném sedění rozhodnuta. Pokud žalovaný uplatňuje kusost řízení, jelikož první soud podle protokolu o námitce nepřislušnosti nerozhodl, byla vadnost již odstraněna usnesením pracovního soudu ze dne 9. dubna 1934, kterým opravou rozsudku bylo do rozsudku pojata usnesení, že se námitka věcné nepřislušnosti zamítá. Ve věci samé není odvolání odůvodněno. Není žádným zákonitým usta-

nověním vyloučeno, že příslušnost podle § 94 druhý odstavec j. n. nemá místa pro pracovní soud. Ani ratio pracovního zákona proti tomu nemluví, že ustanovení § 94 druhý odstavec j. n. pro pracovní soudy neplatí. Také názor odvolatele, že se výrok § 94 j. n. »poplatky a výlohy« nevztahuje na palmare advokátů, jako v souzené věci, jest mylný. Také úzký výklad odvolatele v tom smyslu neodpovídá zákonným ustanovením a judikatura a literatura připouští příslušnost podle § 94 druhý odstavec j. n. i ohledně palmare právních zástupců. Plným právem proto první soudce námitku věcné nepřislušnosti zamítl. Tímto odvolacím usnesením je též vyřízena stížnost žalovaného proti usnesení ze dne 9. dubna 1934.

Do usnesení odvolacího soudu podal žalovaný dovolání i rekurs. Ne j v y š š í s o u d vyhověl dovolání, zrušil usnesení odvolacího soudu i částečný rozsudek pracovního soudu jako zmatečné a zároveň k dovolání zrušil i řízení předcházející rozsudku pracovního soudu jako zmatečné a odmítl žalobu.

D ů v o d y:

Odvolací soud praví sice ve svém rozhodnutí, že se obmezuje na důvod zmatečnosti. Ve skutečnosti obírá se i výtkou mylného právního posouzení věci a vyřizuje celé odvolání žalovaného i věcně. Odvolací soud měl proto vydati rozhodnutí ve formě rozsudku; vydal-li je mylně ve formě usnesení, byl žalovaný oprávněn brániti se buď dovoláním nebo rekurem. (Srov. plenární rozhodnutí čís. 1309 sb. n. s.) Žalovaný použil obojího opravného prostředku, tedy i dovolání právem. Podle § 1 zák. ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n. jsou pracovní soudy výlučně příslušné rozhodovati o sporech z pracovního, služebního nebo učebního poměru založeného soukromoprávní smlouvou, vzniklé mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, jakož i v určitém případě mezi zaměstnanci téhož zaměstnavatele. Příslušnost pracovního soudu jest tedy přesně vymezena i ve směru osobním i věcném a soud pracovní musí ji zkoumati z úřadu, zejména i otázku, zda spor náleží před pracovní soud. Nejde-li vůbec o spor patřící před soud pracovní, jest řízení i rozhodnutí zmatečné (§ 28 čís. 3 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n. a § 477 čís. 3 c. ř. s. a 513 c. ř. s.). Ke zmatečnosti jest hleděti i ve vyšších stolicích, když se k nim dostane věc přípustným opravným prostředkem. Jde tedy o otázku, zda spor advokáta proti jeho klientu o zaplacení odměny a výloh náleží před pracovní soud. Ježto strany nepatří k okruhu osob, uvedených v § 1 odst. (1) zák. o prac. soudech a ani předmět sporu nespadá pod některé z ustanovení § 2 cit. zák., bylo otázku tuto zodpověděti záporně. Žalobce nemůže se dovolávati ani ustanovení § 94 druhý odstavec j. n., jež platí pro úpravu příslušnosti soudů řádných. Zákon o soudech pracovních jest však lex specialis a má o příslušnosti ustanovení zvláštní v §§ 1, 2 a 3 cit. zák. a jen podle nich jest otázku posuzovati. Ježto podle těchto ustanovení nenáleží pracovnímu soudu rozhodovati o věci, o niž tu jde, bylo rozhodnuto, jak ve výroku uvedeno.

Čís. 13897.

Pro otázku, zda jsou tu předpoklady přednostního pořadí převodního poplatku, je nerozhodné, zda na platebním rozkaze byla připojena